

TORNI'M ELS 1.500€

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Malgrat que la negociació és oberta mentre no hi hagi l'acord del parlament espanyol i el referèndum, el tema del finançament està vist, amb molta més pena que glòria. Els polítics saben per què prenen les decisions que prenen i els administrats, que disposem d'una informació molt limitada i/o filtrada pels mitjans de comunicació, l'únic que podem fer és participar quan i com ens és permès, a través de les eleccions, manifestacions, opinió, i poc més. De com ha acabat per ara el tractament del dèficit fiscal, en parlen tres grups de persones: la dels experts en el tema, que coincideixen a assenyalar que el nou estatut no resol ni per aproximació ni una mínima part del problema; la dels que tenen la paella pel mànec i associats (ministres, hisenda espanyola, presidents d'altres autonomies i, fins i tot, algun popular cridat a l'ordre), que estan encantats; la dels estetes, que ja han començat a cantar les excel·lències de l'acord, però sense poder concretar cap xifra de gruix que convenci. Nosaltres ens creiem, per aquest ordre, els que tenen la paella pel mànec i després, els experts. Si això és així, i el temps ho aclarirà, s'haurà consolidat l' *statu quo* vigent: a Madrid, l'opacitat i la repartidora i a Catalunya, la generositat si us plau per força, ara amb el vist-i-plau dels seus representants.

Tenir un forat a la butxaca de 1.500€ per persona i any ens fa més pobres individualment i col·lectiva de manera permanent. Tan bé que anirien per a fer més competitiu el sistema productiu català! El 30 de setembre els nostres representants havien fixat un llistó interessant per a començar a corregir una situació que els experts qualifiquen d'espoli; d'allò, no n'ha quedat res, per desencís de molts catalans, i no només per la part que ens toca la butxaca.